

R o Ź a.

V raju jaz sem se rodila,
Roža snežnobela,
Vse z lepoto sem vabila,
Krasno tam dehtela.

Bila v svet sem jaz pognana
Z Adamom in Evo,
Da trpela bi udana
Ž njima bôl in revo.

Ko je Kajn umoril brata, —
Prva smrt na sveti, —
Rdeča bila vsa je trata,
Rdeči moji cveti.

Bila sama od cvetlic sem
Priča bratomora,
In sedaj svarilen klic sem
Bratskega razpora.

V dele vse odslej svetá sem
Sprémnica človeku,
In njegovega srcá sem
Radost v vsakem veku.

Grkom, Rimcem cvet jaz sveti
Sem znanila slavo,
Vójniku za dom oteti
Sem krasila glavo.

Na sestanke môž prevrlih
Mene so jemali,
In na grobe so umrlih
Moje cvetje stlali.

In ko Krist umrl za svet je,
Za človeštvo celo,
Moje spet postalo cvetje
Tiste dni je belo.

Vendar tudi še ubojno
Znamenje jaz nosim,
Cvetje rdeče-belo-dvojno
Po vrtovih trosim.

Sveti oče vsako leto
Zlato posveti me:
Ktera knežna žije sveto,
Tista v dar dobi me.

Prva pa mi čast na svetu,
Da Mariji mili,
Najkrasnejšemu so cvetu
Mene posvetili.

In od prvega že veka
Roža sem zdravilna,
Že za mnogega človeka
Cvetka sem rešilna.

Vse zato pa me spoštuje,
Razna daje zvanja,
Duh in bôje občuduje:
Vse se meni klanja.

Angelar Zdenčan.



Koristna zabava.

(II. Svetloba in barve.)

Mavrica! Kdo se je ne razveseli, ko jo zagleda? In te sedmere barve, kako so lepe, kako sijajne! Marsikateri otrok si je že želel, da bi imel takih barv v svojih predalčkih, a ni jih na prodaj, tako lahkih in prozornih, čistih in svetlih. Gotovo je znano bralcem